Ανταπάντησις στις παραποιήσεις και συκοφαντίες του μοναχού Γρηγορίου (Μοναχός Ησαΐας)

Categories : ΒΙΟΗΘΙΚΗ

Date : 16 Μαΐου, 2012

Αρχικώς, επειδή εκ της συνωνυμίας δημιουργήθηκε σύγχυσις σε μερικούς αναγνώστες -και αυτός είναι ένας λόγος τής παρούσης ανταπαντήσεως-, οφείλω να διευκρινήσω ότι δεν υπάρχει καμμία σχέσις μεταξύ τού μοναχού Γρηγορίου (στο εξής: μ. Γ.) και του γνωστού ιερομονάχου Γρηγορίου. Αλλος είναι ο μοναχός Γρηγόριος που έγραψε το βιβλίο: «Πέρα από τα σύννεφα», και την περί ης ο λόγος κατωτέρω συκοφαντικήν επιστολήν και διαμένει σε Κελλί τής Καψάλας, και άλλος οό σεβαστός ιερομόναχος και πνευματικός Γρηγόριος που εγκαταβιώνει μετά της συνοδείας του στο Ι. Κουτλουμουσιανό Κελλί τού Αγίου Ιωάννου τού Θεολόγου. Ο δεύτερος, προερχόμενος από το στενό περιβάλλον τού μακαριστού Γέροντος Παϊσίου, έχει την σύμφωνον με την Ορθόδοξον ανθρωπολογίαν Πατερικήν και Παραδοσιακήν τοποθέτησιν επί του καινοφανούς εφευρήματος του λεγομένου «εγκεφαλικού θανάτου». Αλλωστε, από την ιδικήν του αυθεντικήν μαρτυρίαν έγινε κυρίως γνωστή η σαφώς αρνητική θέσις τού Γέροντος Παϊσίου για την λήψιν (προς μεταμόσχευσιν) οργάνων απαραιτήτων για την επιβίωσιν του δότου.

Όσον άφορα την απάντησιν του μ. Γ. (βλ. Θεοδρομία, έτος ΙΓ', τεύχος 4, σσ. 581-591) στο άρθρο μου (βλ. Θεοδρομία, έτος ΙΒ', τεύχος 4, σσ. 554-568), αρκετοί αδελφοί μού συνέστησαν να απαξιώσω να απαντήσω, λόγω του χαμηλού επιπέδου της, εφ’ όσον άλλωστε μία εκ νέου ανάγνωσις του άρθρου, σε αντιπαραβολή με την απάντησιν του μ. Γ., θα ήταν υπεραρκετή, για όποιον διαθέτει στοιχειώδη λογικήν. Επειδή, όμως, πολλοί δεν έχουν το άρθρο, και δεδομένου ότι οι παραποιήσεις δεν αδικούν μόνον το πρόσωπό μου (τότε θα έπρεπε να αδιαφορήσω ή μάλλον να χαρώ), αλλά στοχεύουν στο να πλήξουν -εμμέσως μεν, αλλά και κυρίως- την σχε- τικήν διδασκαλίαν των οσίων Γερόντων, θεώρησα χρέος μου διά δευτέραν -και τελευταίαν- φοράν να κάνω κατάχρησιν του χώρου τής Θεοδρομίας, επισημαίνοντας επιγραμματικώς τα εξής:

1. Ο μ. Γ., είτε από ανεπάρκεια κατανοήσεως είτε από σκοπιμότητα -Κύριος οίδεν- δεν αντιλαμβάνεται στοιχειώδη πράγματα. λ.χ.:

α. Ότι ο Γέροντάς μου, ιερομόναχος Αρσένιος, τον διαβεβαίωσε ακριβώς αυτό το οποίον έγραψα και εγώ ότι δηλαδή, η μαρτυρία είναι καταγεγραμμένη στην

προσωπική μου γλώσσα (πράγμα άλλωστε εμφανέστατο) λόγω μη μαγνητοφωνήσεως των λόγων τού Γέροντος Παϊσίου, όμως αποδίδει επακριβώς το νόημά τους.

β. Το πώς και πότε χρησιμοποιούνται τα εισαγωγικά. Και ενώ τόσον αναλυτικά του το επεξηγώ, αυτός, παραθέτοντας ανακατωμένα και πρωθύστερα τις επεξηγήσεις μου, σχολιάζει ειρωνικώς: «Όποιος κατάλαβε, κατάλαβε».

γ. Ότι το περιστατικόν τής θείας τού Γέροντος Ευφροσύνου (του αναφερομένου στο άρθρο ως ανεψιού), στο οποίον βασικώς στηρίζεται ο μ. Γ., είναι 100% εις βάρος του, και όχι μόνον δεν ανατρέπει, αλλά τουναντίον επιβεβαιοί την μαρτυρίαν που παραθέτω΄ καθόσον στο περιστατικό γίνεται αναφορά σε απλήν αφαίρεσιν κερατοειδών χιτώνων των οφθαλμών και όχι σε αφαίρεσιν οργάνου, που θα είχε σαν συνέπεια την θανάτωσιν του δότου. Αλήθεια, είναι τόσο δύσκολο για τον μ. Γ. να καταλάβει αυτό το απλούστατο; (!)

δ. Ότι η υπ’ εμού χρήσις παρενθετικών επεξηγήσεων στα υπό του μακαριστού ιερομονάχου Ισαάκ απομαγνητοφωνημένα αποσπάσματα της γνωστής συνομιλίας τού Γέροντος Παϊσίου, επ’ ουδενί δεν νοθεύει το αρχικόν κείμενον που παραμένει αναλλοίωτον, εφ’ όσον δύναται όστις θέλει να τις παρακάμψη. (Ο αναγνώστης ενημερώνεται εξ άλλου διά σχετικής διευκρινήσεως). Απεναντίας βοηθούν πολύ όποιον επιθυμεί να τις χρησιμοποιήση καθιστώντας κατανοητοτέραν την μεταφοράν τού προφορικού λόγου σε γραπτόν και ερμηνεύοντας μερικούς εκφραστικούς ιδιωματισμούς τού μακαριστού Γέροντος. Αρκετοί με ευχαρίστησαν για τις επεξηγήσεις αυτές ο ιερομόναχος, μάλιστα, και πνευματικός Ευθύμιος, υποτακτικός τού μακαριστού ιερομονάχου Ισαάκ, -στον οποίον εκ των προτέρων είχα δείξει τις επεξηγήσεις και τις είχε εγκρίνει-, στενοχωρημένος από την υπό του μ. Γ. αμφισβήτησιν και συκοφαντίαν, με προέτρεψε να καταθέσω στην παρούσαν ανταπάντησιν την απόλυτον συμφωνίαν του.

ε. Ότι ουδέποτε εθεώρησα «ανεπίτρεπτη ενέργεια... και ιεροσυλία να πει κάποιος όχι στην τεχνολογία». Κάθε άλλο. Αυτό που τόσο ξεκάθαρα εξήγησα -και ακόμη δυσκολεύεται να κατανοήση ο μ. Γ.- ήταν ότι είναι διαμετρικά αντίθετο το να αφήνεσαι με τυφλήν εμπιστοσύνην στα χέρια τού Θεού (μη προσφεύγοντας, δηλαδή, σε ανθρωπίνην βοήθειαν), από το να εμποδίζης τον Θεό να επέμβη, προκαλώντας αυτονόμως και βιαίως σε συγκεκριμένη στιγμή τον θάνατό σου, δια της «δωρεάς» οργάνων σου απαραιτήτων διά την επιβίωσίν σου.
Αποτέλεσμα της μη κατανοήσεως υπό του μ. Γ. των ανωτέρω -και μερικών άλλων- απλουστάτων πραγμάτων είναι το να επιδίδεται σε έναν καταιγισμόν συκοφαντιών και ύβρεων.

2. Απολυτοποιώντας ο μ. Γ. τον λογισμόν του (παραλογισμόν μάλλον και ούτε καν ορθολογισμόν):

α. Αμφισβητεί τις προφορικές μαρτυρίες τών οσίων Γερόντων.
Συγκεκριμένα, όσον αφορά την δημοσιευθείσαν από μένα μαρτυρίαν τού σεβαστού ιερομονάχου Γρηγορίου (για την σχετικήν αρνητικήν τοποθέτησιν του Γέροντος Παϊσίου), δύσπιστε! όχι μόνον προς εμένα, αλλά και προς τον ιερομόναχον Γρηγόριον (που βεβαιώνει ότι κατέγραψα ορθώς την μαρτυρίαν του), και προς τον Γέροντά μου, ιερομόναχον Αρσένιον (που συμφωνεί και μου επιτρέπει να την δημοσιεύσω) και προς τον Γέροντα Ευφρόσυνον (μοναδικήν πηγήν του περιστατικού, που χρησιμοποιεί μεν ο μ. Γ. ως κύριον «επιχείρημά» του, λαμβάνοντάς το όμως διαστρεβλωμένο από 3ο ή 4ο χέρι και συστηματικώς αποφεύγοντας να το ακούση από την αυθεντική του πηγήν). Θεωρεί πως όλοι μας συνωμοτήσαμε προς παραποίησιν του μακαριστού Γέροντός μας! Δεν έχω, βέβαια, απαίτησιν από τον μ. Γ. να βάλη καλόν λογισμόν αυτό θα ήτο πολυτέλεια. Τουλάχιστον, όμως, θα περίμενα να εύρη και να μας παρουσιάση έστω και ένα φανταστικό κίνητρο της «συνωμοσίας» μας αυτής ή, ακόμη, να μας εξηγήση πώς είναι δυνατόν η γνώσις και η αγάπη του διά τον όσιον Γέροντα, που, αν δεν απατώμαι, ουδέποτε -ή επ’ ελάχιστον- συνήντησε, να βαραίνη περισσότερον από την γνώσιν και την αγάπην ημών, που επί μακρόν ζήσαμε κοντά του (άσχετα με το αν και κατά πόσον αγωνίσθηκε ο καθένας μας να βιώση τις θεόπνευστες νουθεσίες του και να τον αναπαύση).
Το καταπληκτικώτερον, όλων είναι ότι, ύστερα από όλην την «επιχειρηματολογίαν» του προς κατάρριψιν της μαρτυρίας, αναγκάζεται να ομολογήση: «Αυτό δεν σημαίνει ότι (ο Γέροντας) ήταν υπέρ των μεταμοσχεύσεων από “εγκεφαλικά νεκρούς” δότες»(!) Ομολογίαν που είχε ξανακάνει στο βιβλίο του (σελ. 21), και που την είχα σχολιάσει με την φράσιν: «Εδώ πλέον περιττεύει παν σχόλιον...». Και δεν αντιλαμβάνεται ότι ο επίλογος αυτός της «επιχειρηματολογίας» του, αντί να καταρρίπτη την μαρτυρίαν, την επιβεβαιώνει πανηγυρικώς! Και ότι, εάν αυτήν την ομολογίαν του την τόνιζε επαρκώς στο βιβλίο του, ώστε να μην εξαφανίζεται μέσα στην σωρείαν των αντιφάσεών του, που προηγούνται και επακολουθούν, δεν θα είχα καθόλου διάθεσιν να ασχοληθώ με τις προσωπικές του απόψεις.
Όσον αφορά δε τις μαρτυρίες δια την παρομοίαν τοποθέτησιν του Γέροντος Πορφυρίου (ενν: παρομοίαν με την του Γ. Παϊσίου), θα μπορούσε ευκολώτατα ο μ. Γ. να επικοινωνήση με το Ι. Ησυχαστήριόν του στο Μήλεσι, ώστε να βεβαιωθή δια την αυθεντικότητά τους. Αλλά μάλλον θεωρεί πως και αυτό (το Ησυχαστήριον) συμμετέχει στην «συνωμοσίαν». Έτσι, με ένα: «Αν θέλομε τον πιστεύομε» απαλλάσσεται “εύκολα” από τις προφορικές μαρτυρίες.

β. Εκεί που τα βρίσκει δύσκολα είναι η γραπτή μαρτυρία τού Γέροντος Σωφρονίου (για την προφορικήν ούτε λόγος). Αλλά και εδώ δεν «το βάζει κάτω». Θεωρεί ότι είναι «τεράστια η διαφορά» (!) μεταξύ της ευγενικής διατυπώσεως του μακαριστού Γέροντος: «*στα όρια του φόνου*» και της αποδόσεώς της από μένα ως: «φόνου». Καί γι’ αυτό το... φοβερό «ολίσθημά» μου (!) με υβρίζει ως: «άκρως επικίνδυνο και αναξιόπιστο και δημιουργούντα σύγχυση και πλάνη» (!), απειλώντας εμμέσως και με «προσφυγήν σε δικαστήρια»! Αλλά δεν διστάζει στην συνέχεια να κατηγορήση και

αυτόν τον Γέροντα Σωφρόνιον ως χρησιμοποιούντα «έκφραση... κάπως τραβηγμένη», αλλά και να τον... δικαιολογήση κατόπιν ως δήθεν μη έχοντα τότε «αποκρυσταλλωμένη θέση»! Και ας φωνάζη ο όσιος Γέρων: «με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο».

γ. Τέλος, αναφορικά με την εν τη πράξει μαρτυρίαν των οσίων Γερόντων, δηλαδή, το παράδειγμά τους να μην δηλώσουν «δωρητές οργάνων», αλλά και να μην προτρέψουν κανένα να δηλώση, ο μ. Γ. δικαιολογείται ότι ενήργησαν έτσι: «Κυρίως γιατί έβλεπαν το εφάμαρτο του εγκεφαλικού θανάτου», ομολογώντας έτσι άκων και αφελώς την αλήθεια. Χωρίς καν να υποψιάζεται ότι επισφραγίζει έτσι αυτό που υποστηρίζω εγώ -όχι προσωπικά εγώ, αλλ' οι μαρτυρίες των Γερόντων που καταθέτω-, το «ολίσθημά» μου, ότι, δηλαδή, ο λεγόμενος «εγκεφαλικός θάνατος» δεν είναι θάνατος και, κατά συνέπειαν, όταν λαμβάνωνται από τον χαρακτηριζόμενον ως «εγκεφαλικά νεκρόν» όργανα απαραίτητα δια την επιβίωσίν του, συντελείται αμαρτία-φόνος. Ομοίως και στο βιβλίον του ομολογεί (αν και ταυτοχρόνως παίζει υποκριτικά με τις λέξεις): «Παρ' όλα αυτά πραγματοποιείται μία διαδικασία θανάτου (θέλει να πη: θανατώσεως), όχι όμως φόνου. Γίνεται βέβαια κάτι εφάμαρτο» (σελ. 59).

3. Καταλήγοντας τον συκοφαντικό λίβελλό του ο μ. Γ. γράφει για το πρόσωπό μου: «Δυστυχώς γι' αυτόν, είναι απογυμνωμένος και μόνον αυτός δεν το βλέπει. Αν με την γριφώδη αυτή φράσι του ο μ. Γ. εννοεί ότι όλοι διαφωνούν μαζί μου και συμφωνούν με αυτόν, δηλώνω υπευθύνως, καθησυχάζοντας τους αναγνώστες, ότι συμβαίνει τελείως το αντίθετο. Η συντριπτική πλειοψηφία τών Αγιορειτών Πατέρων αποδέχεται ανεπιφύλακτα την Πατερική θέσι των Οσίων Γερόντων (και συνεπώς συμφωνούν μαζί μου). Απεναντίας δεν γνωρίζω ούτε έναν Αγιορείτην που να επικρό-τησε το βιβλίο τού μ. Γ. Και αυτοί, που ο μ. Γ. φαίνεται ότι ευλαβείται και από τους οποίους ενισχύεται πνευματικά -αλλά και υλικά-, του εξεδήλωσαν την σαφή αντίθεσίν τους, αλλ' αυτός «ουκ ηβουλήθη συνιέναι». Ακόμη και μερικοί εκ των ελάχιστων Αγιορειτών, που αποδέχονται τον λεγόμενον «εγκεφαλικόν θάνατον», ωμίλησαν απαξιωτικά για το βιβλίο του, λόγω των μερικών ορθών θέσεων που έχει -οι οποίες δεν τους συμφέρουν-, αλλά και ένεκα της γενικής συγχύσεως που υπάρχει σ' αυτό.
Αυτά εν ολίγοις, δια να μην καταχρώμαι περισσότερον την φιλοξενίαν τού περιοδικού. Για πληρέστερη ανταπάντησι παραπέμπω στο μνημονευθέν άρθρο μου.

(Πηγή: «ΘΕΟΔΡΟΜΙΑ» Ιαν.-Μάρτ. 2012)